

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκησιν ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἔΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθύναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθύναις, τὴν 10 Ἰουλίου 1899

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 29

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 225)

Τὴν ἐπαύριον πρωΐαν, ὁ Λουδοβίκος Νο-
αρμὸν περιεφέρετο πλησίον τοῦ λιμένος,
ὅτε παρετήρησε σπεύδοντα πρὸς αὐτὸν
ἓνα κομψόν, εὐγενέστατον κύριον, μὲ
μακρὰς παραγαυίδας, ὁ ὁποῖος μὲ ἀ-
καμψὴν ὁλως ἀγγλικὴν τοῦ ἐπιασε τὸ
χέρι καὶ τοῦ τοῦ ἔσειε μὲ κινήσεις νευ-
ροσπάστου.

— "Ω ! . . . κύριε μαρκήσιε, εἶμαι
πολύ εὐτυχὴς πού σας συνήντησα. Πῶς
περᾶτε ;

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ἐντελὲς ἄ-
ριστον εἰς τὸν Λουδοβίκον, μάτην δὲ
προσεπαθεῖ νὰ το ἀναπολήσῃ, καλῶν
πρὸς βοήθειαν τὰς ἀναμνήσεις του. Δὲν
ἤδυνάτο νὰ νύρῃ εἰς αὐτὰς τὰ χαρακτη-
ριστικὰ τοῦ συνομιλητοῦ του.

Ἐν τούτοις, μὲ τὴν ἔμφυτον
εὐγένειάν του καὶ τὴν συνήθη
του πρὸς πάντας ἀδρότητα, ἀ-
πέκρυψε τοὺς δισταγμούς του,
ἐλπίζων νὰ διαφωτισθῇ ἐν τῷ
μεταξὺ περὶ τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ
κυρίου ἀπὸ τὴν πρόδον τῆς συν-
διαλέξεως.

— Ἀγαπητέ μου μαρκήσιε,
ἐπανελάθεν ὁ Ρενώ, — διότι αὐ-
τὸς ἦτο, — δὲν θὰ ἐπεριμένατε
βέβαια ποτὲ νὰ με συναντήσετε
ἐδῶ, πρέπει νὰ το ὁμολογή-
σετε ! . . .

Ὁ Λουδοβίκος δὲν εἶχε καμ-
μίαν δυσκολίαν νὰ το παραδεχθῇ.

— Ποῖος θὰ ἔλεγε ποτὲ, ὅ-
ταν ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ γνωρι-
σθῶ μαζί σας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς
Αὐτοῦ Ἐξοχότητος, τοῦ δουκὸς
Διβονσέιρ, πῶς θὰ συνηνητώμεθα
καὶ πάλιν ἐδῶ εἰς τὸ Κάδιξ ; . .
ἴσως ὅμως ἐξεχάσατε τὸ ὄνομά
μου. Ὁνομάζομαι Λόρδος Δού-
δλαιϋ.

Ὁ μαρκήσιος προσεποιήθη,
ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ τῷ
ἀπενθυμίσουν τὸ ὄνομα αὐτό, τὸ

ὁποῖον οὐδέποτε τάχα ἐλησμόνησεν ἑφά-
νη δὲ καταγοητευμένος, ὅτι εἰς τὴν πόλιν
αὐτήν, ὅπου δὲν ἐγνώριζε κανένα, ἀνεύ-
ρισκε τὸν εὐγενὴ φίλον, τὸν ὁποῖον εἶχε
γνωρίσῃ ἄλλοτε εἰς τὸ Λονδίνον.

Ὁ Ρενώ ἐθριάμβευεν !

Ἡ πανουργία του ἐπέτυχε θυμωσῶς
καὶ τὸ δυσκολώτερον μέρος τῆς ἐπιχει-
ρήσεως εἶχε διεξαχθῇ κατ' εὐχὴν.

Ἐπρεπε τώρα νὰ ἐξακολουθήσῃ ὑπο-
κρινόμενος τὸ πρόσωπον τοῦ λόρδου
Δούδλαιϋ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτηδεύ-
τητος.

— Ἐλπίζω, ἀγαπητέ μαρκήσιε, ὅτι
θὰ μου κάμετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κα-
τοικήσετε εἰς τὸ σπίτι μου. Τὸ σπίτι
μου εἶνε πολὺ μεγάλο, ὥστε νὰ ἔχετε
πᾶσαν ἄνεσιν καὶ νὰ εἰμπορήτε νὰ πη-
γαίνετε εἰς ἐλευθέρως εἰς οἰανδήποτε
ὥραν θέλετε. Σύμφωναί, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Ἀγαπητέ μου λόρδε, λυπούμαι

πολύ, πού δὲν εἰμπορῶ νὰ ποδεχθῶ μίαν
τόσον εὐγενὴ πρόσκλησιν. Ἐγὼ δώσῃ
ἤδη τὸν λόγον μου εἰς τὸν διοικητήν, ὁ
ὁποῖος μόλις ἔφθασα, μοῦ προσέφερε
φιλοξενίαν, εἰς ἐμὲ καθὼς καὶ εἰς τὸ
ἐπιτελεῖον τοῦ Φάεραξ, τοῦ
πλοίου μὲ τὸ ὁποῖον ἦλθα. Δέν θὰ
ἐπεθύμουν, ἐννοεῖται, νὰ τον δυσаре-
στήσω.

Ὁ Ρενώ δὲν ἐθώρῃσε φρόνιμον νὰ
ἐπιμείνῃ περισσότερο.

— Ἄν εἶνε ἔτσι, ὑποχωρῶ κατ' ἀ-
νάγκην. Ὑποσχέθητέ μου ὅμως, ὅτι εἰς
τὴν πρώτην εὐκαιρίαν, πού θὰ εἴσθε
ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν υποχρέωσιν αὐτήν,
θὰ προτιμήσετε τὸ σπίτι μου.

Ὁ μαρκήσιος τὸ ὑπεσχέθη προθυ-
μότατα.

— Ὅπωςδήποτε, θὰ μου κάμετε τὴν
τιμὴν νὰ δειπνήσωμεν μαζί σήμερον.

— Εὐχαρίστως. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ

περάσω ὀλίγας στιγ-
μας μαζί σας, μυ-
λόρδε. Θὰ ὁμιλήσω
μεν διὰ τὴν κοινω-
νίαν τοῦ Λονδίνου, ἡ
ὁποία ἐφάνη τόσον
φιλόξενος πρὸς ἐμὲ
καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν
ἔχω τὰς καλλιτέρας
ἀναμνήσεις.

— Τὸ βράδυ λοι-
πόν.

— Τὸ βράδυ.

Ὁ Ρενώ ἀνεχώ-
ρησεν ἐνθουσιασμέ-
νος καὶ μετέβη
πρὸς συνάντησιν τοῦ
Μπρόουν.

— Ἐνα πράγμα
μὲ ἀνησυχεῖ μόνον,
τῷ εἶπε.

— Ποῖον ;

— Πρέπει νὰ ὁ-
μιλήσω δι' ἓνα σω-
ρὸν ἀνθρώπους, τῶν
ὁποίων ἀγνοῶ καὶ
αὐτὰ τὰ ὀνόματα, καὶ
μὲ τοὺς ὁποίους τοῦ

« "Ω ! . . . κύριε μαρκήσιε, εἶμαι πολύ εὐτυχὴς πού σας συνήντησα. »

έδωκα να καταλάβη ότι είμαι στενωτάτα συνδεδεμένος.

— Τους γνωρίζω εγώ με το παραπάνω.

— Τι με ώφελεϊ αυτό;

— Με συγχωρείτε. Θα είμαι κ' εγώ εις το δείπνον, και θα με παρουσιάσετε υπό το όνομα Σέρ Έδουάρδος Γουόκερ, βαρωνέτος.

— Καί αν ο μαρκήσιος σας αναγνωρίση;

— Δεν θα με αναγνωρίση, έννοια σας!

— Το βέβαιον είναι ότι αν μετεμφισθίητε τόσον καλά, όπως εγώ...

— Ακόμη καλλίτερα, έννοια σας!

— Λαμπρά. Άς φροντίσωμεν τώρα δια το δείπνον.

— Αναλαμβάνω εγώ. Θα υπάγω να το παραγγείλω και θα είναι καθ' όλα άξιον τόσο συνδαιτυμόνος μας. Έν τω μεταξύ, σεις θα φροντίσετε μόνον να προετοιμάσετε αυτά που θα είπητε, δια να εξακολουθήσετε να παίζετε με την ιδίαν επιτυχίαν το πρόσωπον, που ανέλαβατε.

— Με κολακεύετε πολύ, κύριε Μπρόουν, και καμαρώνω δι' αυτό.

— Έάν δεν τα εκαταφέρνατε καλά, μίστερ Ρενώ, θα σας το έλεγα με το ίδιον θάρρος. Άλλ' άς άρίσωμεν τώρα τας άμοιβίας φιλοφρονήσεις. Δεν έχομεν καιρόν δια χάσιμο. Πηγαίνετε σεις εις την δουλειά σας, κ' εγώ εις την ιδιάν μου.

Ο κ. Μπρόουν άνέπτυξεν άναμφιδόλως άξιοθαύμαστον δραστηριότητα, διότι κατά την ώραν του δείπνου ή τράπεζα ήτο έστρωμένη με πολυτέλειαν και ποιικιλίαν φαγητών, άσυνήθη δια τον τόπον εκείνον.

Όταν ο Λουδοβίκος Νοαρμών έφθασε, τα πάντα ήσαν έτοιμα, τέλεια, άποπνέοντα την μεγαλοπρέπειαν, ή οποία θα ήρμοζεν εις οικίαν κατοικουμένην από ένα ευγενή του Ένωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας, και κατά τρόπον μη παρέχοντα κάμμιαν ύποψίαν εις τον μαρκήσιον.

Ο Ρενώ, ο ψευδολόγος Δουδλαϊ, έπαρουσίασε τον φίλον του Σέρ Έδουάρδον Γουόκερ, βαρωνέτον.

Ο κ. Μπρόουν, αλλάζας το όνομά του, έφρόντισε νάλλάξη και το πρόσωπον άναλόγως της περιστάσεως, και είχε γίνη κυριολεκτικώς άγνωρίστος.

Κατά την διάρκειαν του δείπνου, ή συνδιάλεξις περιεστράφη αποκλειστικώς περί την ύψηλήν κοινωνίαν του Λονδίνου.

Ο Ρενώ ήγγειε και αυτά τα όνόματα των προσώπων, περί ών ήγίετο λόγος, άλλ' ο Μπρόουν μετ' άπιστεύτου επιδεξιότητος τον ύπεβόηθει, εις τρόπον ώστε να δύναται να λαμβάνη μέρος εις

την συνομιλίαν, διατηρών την έπίφασιν άνθρώπου του κόσμου, με πολλὰς σχέσεις, όπως έπρεπε να φαίνεται ότι ήτο.

— Μαρκήσιε, είπεν αϊφνης ο ψευδοβαρωνέτος, εάν δεν είνε άδιακρισία, πόσον καιρόν θα σας έχωμεν ακόμη εδώ;

— Καμμία άδιακρισία, κύριε Γουόκερ, παρακαλώ. Ο χρόνος της διαμονής μου θα κανονισθί από μερικής έρεύνας που έχω να κάμω.

«Είνε πολύς καιρός, που έφυγα από την Γαλλίαν. Έξησα εις την Άγγλίαν και εις την Άμερικήν, έντελώς έστερημένος ειδήσεων εκ μέρους του άδελφού μου, του δουκός Νοαρμών και της οικογενείας του. Όταν επέστρεψα εις το Λονδίνον τελευταίως, έπεφόρτισα ένα από τους φίλους μου, τον κυβερνήτην του Φάερφαξ, ο οποίος κάμνει τακτικούς πλόας μεταξύ Πόρτσμουθ και Κάδιξ, να ζητήση πληροφορίας περί της οικογενείας μου, ή οποία, ως είχα πληροφορηθί, είχε μεταναστεύση εις την Ισπανίαν. Καί τρώντι, ο κυβερνήτης κατώρθωσε να μας φέρη μερικής πληροφορίας, επί τη βάσει των οποίων θα εξακολουθήσω ο ίδιος τας έρεύνας μου.

— Πολύ καλά εκάματε να μάς το είπητε. Ο Σέρ Έδουάρδος και εγώ έχομεν ισχυρά μέσα εις τον τόπον αυτόν, και αν έπιθυμήτε, θα τα θέσωμεν εις την διάθεσιν σας.

— Δεν έχω λόγους να σας ευχαριστήσω δια την καλωσύνην σας, κύριοι. Δέχομαι μ' ευγνωμοσύνην την προσφοράν σας. Θα σας παρακαλέσω όμως να φυλάξετε το άληθές μου όνομα μυστικόν, διότι αν συναντηθώ με τον γαλλικόν στρατόν, θα τα εύρω σκούρα.

— Έχετε έμπιστοσύνην εις την έχεμυθειάν μας, μαρκήσιε, είπεν ο Μπρόουν.

— Η διαμονή μου λοιπόν εις το Κάδιξ θα κανονισθί από τας περιστάσεις, ευχομαι όμως να μη παραταθί πολύ, διότι είμαι άνυπόμονος να ιδώ τους συγγενείς μου. Αν είνε ευτυχείς, θα συμμερισθώ την ευτυχίαν των αν δεν είνε, θα προσπαθήσω να τους βοηθήσω το κατά δύναμιν. Άλλά ως εις την Άμερικήν, εις διάτλημα ολίγου καιρού, κατώρθωσα να κάμω περιουσίαν όχι εύκαταφρόνητον.

— Δεν έμείνατε, αλήθεια, πολύν καιρόν εις τον Νέον Κόσμον; παρετήρησεν ο Μπρόουν.

— Έστάθηκα πολύ τυχερός, είνε ή αλήθεια, περισσότερον από ό,τι μου ήξιζε, διότι έως εκείνην την στιγμήν είχα κατασπαταλήση άνοήτως ό,τι είχα και δεν είχα. Επί τέλους, δόξα τφ Θεφ, εγγύσια πλουσιώτερος και από πρώτα. Ο Ρενώ αντήλλαξεν άστραπιαίον βλέμμα με τον Μπρόουν.

— Δεν είμπορείτε να φαντασθίτε πόσον χαϊρόμεθα δια την ευτυχίαν σας, είπεν ο ψευδολόγος Δουδλαϊ.

Ο μαρκήσιος υπεκλίθη.

— Όπωςδήποτε, συνεπέρανεν ο Σέρ Έδουάρδος, να είσθε βέβαιος, ότι δύνασθε να στηριχθίτε πάντοτε εις την ειλικρινή φίλιαν μας, εάν μάς επιτρέπετε τον τίτλον του φίλου.

— Όλοψύχως, κύριοι. Σας ευχαριστώ και πάλιν.

Ο Λουδοβίκος Νοαρμών είχε λαμπρά προτερήματα, άλλα ταυτοχρόνως και μεγάλα έλαττώματα. Ητο π. χ. πολύ εύκολόπιστος. Ένεπιστεύετο τας σοβαρώτερας υποθέσεις του εις τον πρώτον τυχόντα, μ' ελαφρότητα άπίστευτον.

Έπίστευσεν έπομένως εύκόλως εις τας διαβεβαιώσεις των δύο κατεργαίων, και ένόμιζεν ότι είχαν εύρη εις αυτούς άρροσίωσιν άκλόνητον και άληθνή.

Μετά το τέλος της έσπερίδος άπεχωρίσθησαν, ύποσχεθέντες προς αλληλους να βλέπωνται συχνά εις το εξής. Ο μαρκήσιος μάλιστα έδωκε τον λόγον του, ότι θα διήρχετο την έπαύριον μετά των νέων του φίλων.

Μόλις όμως άνεχώρησεν ο ξένος και ή θύρα έκλείσθη, ο Μπρόουν άνεκάγχασε θριαμβευτικώς.

— Λοιπόν; ήρώτησε.

— Μα την αλήθειαν, άπεκρίθη ο Ρενώ, είμπορούμεν να είπωμεν και ήμεεις ό,τι έλεγεν ή Αίκατερίνη των Μεδίκων εις τον υιόν της: «Το φόρεμα είνε καλά κομμένο, χρειάζεται όμως ράψιμο.»

Ο Ρενώ ήθελε να περνά ως πολυμαθής άνθρωπος, και όσάκις του έδιδετο εύκαιρία, προσεπάθει να το δείχνη.

— Ήσυχάσατε, εγώ αναλαμβάνω την διεξαγωγήν της υποθέσεως.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΗΣ

[Κατά το γαλλικόν του Jacques Lemaire]

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δεν είμπορείς να είπης εις ένα: Γι νου Σπουδαίος Άνθρωπος! Αυτό πιθάνον να είνε και άνωτερον των δυνάμεων του. Είμπορείς όμως να τφ είπης: Γι νου καλός. Αυτό είνε εις το χέρι του καθενός.

Ένα παιδάκι, το όποιον έφημίσθη πρόωγως δια τας στρατιωτικές του γνώσεις, έγραψεν εις το τετράδιόν του:

«Υπάρχουν τριών ειδών στρατιώται: Ο Μολυβένιος Στρατιώτης, ο ξύλινος και ο αληθινός.»

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΠΕΡΙ ΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟΝ

πρό του Ζαππείου μεγάλη πλατεία είνε εκ των πολυσυχνάστων αθηναϊκών κέντρων, πρό πάντων τώρα το καλοκαίρι. Οι περιπατηταί της Δενδροστοιχίας έδω καταλήγουσιν, και άλλοι μεν διασπείρονται ανά τους έλικους ειδήεις δρομίσκους των περίεπαρκων, άλλοι εξακολουθούσιν τον περίπατον των, επάνω κάτω, ως άροτρεός βόας, εις τον εν τφ μέσω γυμνόν χαλίκωστρωτον χώρον, άλλοι καθήνται ναυχηλώς και άδαπάνως εις τα ξύλινα έδώλια, τα αφθόνως έσπαρμένα έδω κ' εκεί παρά τας πρασιάς, και άλλοι ξεκουράζοντι, άναπαυσιν αυτή δαπανηρότερα, — εις τα καθίσματα του Αναψυκτηρίου. Καί ενφ οι κύριοι και αι κυρίαι ρουφούν μακαρίως το παγωτόν ή την γρανίταν των, ή μουσική από την εξέδραν, άπόγευμα και βράδυ, χύνει τους γλυκείς της ήχους, εις τους όποιους όμως όλίγοι ρεμβώδεις προσέχουν, διότι οι περισσότεροι προτιμούσιν την φλυαρίαν και δεν άγαπούσιν τόσο την μουσικήν, ώστε χάριν αυτής να σιωπήσουν... Δια τουτο οι ξένοι μάς κατηγορούν όλίγον τους Άθηναίους ως άριλομούστους. Δεν ήξεύρω, αν έχουν δίκαιον, άλλα το βέβαιον είνε, ότι ο θόρυβος των άκροατών, κατά την ώραν της μουσικής, κάμνει όχλησιν εντόπωσιν. Είς άλλα μέρη περισσότερον πολιτισμένα, ή μουσική άκούεται με θρησκευτικήν σιωπήν και προσοχήν, ενφ ήμεεις έδω, και εις τας συνυλίας ακόμη, όπου πηγαίνει κανείς αποκλειστικώς δια νακούση μουσικήν, έχομεν την κακήν συνήθειαν να ψιθυρίζομεν. Την παρέμβασιν αυτήν κάμνω δια να είσθε προσεκτικώτεροι τουλάχιστον σεις, οι άνθρωποι του μέλλοντος. Καί αν ακόμη δεν σας άρέση ή μουσική, — το όποιον δεν πιστεύω, — ή καλή άνατροφή σας επιβάλλει να σιωπάτε όταν παίζη, χάριν των άλλων.

Κάθημαι όλίγον εις ένα τραπέζακι του Αναψυκτηρίου, με το μέτωπον προς την Ακρόπολιν, και κυττάζω γύρω μου. Ποία μεταβολή! Ένθυμούμαι τον χώρον αυτόν, όπως ήτο πρό δέκα και δεκαέντε έτών, και συλλογίζομαι, ότι αν είχα κοιμηθί κατά το διάστημα αυτό, όπως ο Έπιμενίδης, και έξυπνούσα έξαφνα έδω, δεν θα ήξευρα πού είρίσκαμαι. Το μαρμαρίνον μέγαρον των Έλθέσεων υπήρχεν, άλλ' έχάνετο εν τφ μέσω έκτάσεως ανώμαλου και άκαλλωπίστου. Τα ώραία αυτά πάρκα με τας ροδοδάφνας των και με τα εκ θάμνων

τοιχώματα, τα περιορίζοντα τους δρομίσκους των, — οι κομποί άνθωνες, οι κιγκλιδόφρακτοι, με τα ιδιότροπα σχήματα των, — αι μικραί κυκλικαί πλατεΐαι, με τα έδώλια εν τφ μέσω και περίε, — αι μεγάλαι δεξμεναί, αι άνθοσπαρμένοι γύρω, με τα κάτοπτρα των νερών των, — τα μωσαϊκά των ρωμαϊκών λουτρών, τα έκταρέντα πάλιν εις το φώς και περιφραχθέντα με τόσην στοργήν, — αι δενδροστοιχίαι και τα αλσύλλια και τα κίοςκια και αι μακραί σειραί των φανών, — τίποτε, τίποτε άπ' όλ' αυτά δεν υπήρχον τότε. Άπεναντίας υπήρχον άλλα πράγματα, τα όποια δεν φαίνονται σήμερα. Πού είνε το παλαιόν μέγαρον της Έκθέσεως, το άκομψον και σχεδόν ήρειπωμένον εκείνο οικοδόμημα, το όποιον έχρησίμευεν έπειτα ως καπνοκοπήριον; Πού είνε ο κήπος του Όρφανιστίου με τα γιγαντιαία του δένδρα; Πού είνε το λευκόχρυσον θεατράκι των Όλυμπίων και παρακάτω το άλλο έκείνο του Απάλλωνος; ... Τίποτε πλέον. Ο πέλεκυς και ή σκαπάνη έδόλευσαν άμειλίχτως, και ο χώρος ήνοιξε και ίσοπεδώθη, και κάθε ασχημία έλειψε, και κάθε πρόσκομμα έξηφανίσθη, και εκ του προτέρου χώους άνέκυψεν όλίγον κατ' όλίγον ή άπέραντος και ώραία αυτή πλατεΐα, ή καταπρασινή έκτασις, με τα τόσα της κοσμήματα, ή οποία άποτελεί τρυφήν των όφθαλμών άπαράμιλλον, και θεωρείται ως μία των μεγαλητέρων προόδων της άνακαινίζομένης πρωτευούσης.

Το θαύμα όφείλεται κυρίως εις την πατριωτικήν μεγαλοδωρίαν των άδελφών Έδαγγέλη και Κωνσταντίνου Ζάππα, των οποίων βλέπομεν τους άνδριάντας άπέναντι του Ζαππείου, ένθεν και ένθεν της μεγαλοπρεπούς κλίμακος, δι' ής κατερχόμεθα εις τον κήπον. Δαπάναις των ένθεν των τούτων ευεργετών έκτίσθη το μέγαρον και έκαλλωπίσθη ό περί αυτό χώρος. Άλλ' οι άνδριάντες των άδελφών Ζάππα δεν είνε οι μόνοι, τους όποιους βλέπομεν έδω. Ίδου παρακάτω ο άνδριάς του Βαρβάκη, άλλου ένθικου ευεργέτου, και εκεί, εις την γωνίαν του πάρκου, πλησίον της λεωφόρου, ο άνδριάς του Βύρωνος.

Είνε το ωραιότερον γλυπτικόν έργον, το όποιον έχει να δείξη ή πόλις μας. Υψούται εν τφ μέσω των πρασίνων φυλάωμάτων καταλευκόν, επί φαυλόβαθρου μεγαλοπρεπούς. Καί είνε σύμπλεγμα εκ τριών προσώπων. Παριστάνει την Έλλάδα στεφανούσαν τον Βύρωνα, ενφ όπισθεν ένας δυστυχής σκλάβος, άνεγείρει την κεφαλήν μετ' έλπίδος. Η στάσις του Βύρωνος φανερόναι όλον τον όρμητικόν χαρακτήρα του ποιητού, ο όποιος ήλθε ναποθήν δια την Έλλάδα. Είνε τόσοσν ώραίος και τόσοσν λαμ-

πρός, όσον άσχημος και έλεεινός είνε ο σκλάβος, ο στενάζων υπό τα δεσμά της δουλείας του. Η Έλλάς πάλιν προσωποποιείται θαυμασίως. Είνε μελαγχολική και έξηντλημένη, ή άθάνατος μήτηρ και τροφός του κόσμου. Άλλ' όποία γαλήνη ούρανια εις την μορφήν της!

Το σύμπλεγμα είνε έργον δύο έξόχων γάλλων γλυπτών, του Σαπυ και του Φαλγκιέρ, έγένητο δε δαπάναις του Στεφάνου Σκυλίση. Όταν πρό τεσσάρων έτών έστήθη, μερικοί το κατηγόρησαν ως άτεχνον και ... τερατούργημα! Δεν είνε εύκολον, βλέπετε, να κρίνη κανείς τα έργα της τέχνης, και όταν είνε συνειθισμένους εις την άσχημίαν, πολύ δύσκολα αναγνωρίζει την ώραίότητα. Το σύμπλεγμα «ή Έλλάς τον Βύρωνα» άποτελεί εξαίρεσιν μεταξύ των κοκοτέχνων άγαλμάτων, τα όποια βλέπομεν καθ' εκάστην εις τας «Αθήνας» και ως τοιοϋτον έπρεπε να κατακριθί από τους κακοσυνειθισμένους. Όλοι όμως οι έννοούντες από τέχνην, το θαύμασαν και το θαυμάζουν.

ΦΑΙΔΑΝ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

[Γερμανικόν Παραμύθι]

(Τέλος. Ίδε σελ. 230)

Σαν έφθασε 'στη φωλιά του, ο σκαντόχοιρος είπε βιαστικά εις την γυναίκα του: «Γυναίκα, ντύσου γρήγορα» είνε ανάγκη να πάμε μαζί 'στα χωράφια.

— Καί τί τρέχει; είπεν ή γυναίκα.

— Έχω στοιχηματίση με το λαγό ένα είκοσφοραγκο και μία μποτίλλια κοινά 'στο τρέξιμο. ... και με έννοεις, ότι πρέπει να του τα κτυπήσωμε; δεν γλυτώνει! Να τί τρέχει.

— Θεούλη μου! έφώναξε σηκώνωντας το κεφαλάκι της ή γυναίκα του και κυττάζωντάς τον περίφρον. Άνδρα μου, είσαι 'στα σωστά σου; Πώς σου κατέβη να παρατρέξης σύ με το λαγό;

— Μη φωνάζης, γυναικούλά μου, είπεν ο σκαντόχοιρος, αυτό είνε δική μου δουλειά. Μην πολυανακατεύεσαι 'στους λογαριασμούς των άνδρων! Έλα, κάμε γρήγορα ντύσου και πάμε!

Και τί άλλο ήμπορούσε να κάμη ή κακομοίρα; έπρεπε να υποκαύση 'στην άνδρα της, θέλωντας μή θέλωντας.

Στο δρόμο πού επήγαγαν, ο σκαντόχοιρος λέγει 'στη γυναίκα του:

— Δέσε 'στο γού σου αυτά που θα σου είπω. Εμείς θα παρατρέξωμε 'ς εκείνο εκεί το χωράφι, ο λαγός θα τρέξη άπ' εκείνο το μέρος και εγώ από το άλλο, ως να φθάσωμεν έδω-πό, ακριβώς εις αυτό το αλάκι. Σύ λοιπόν κρύψου έδω μέσ' 'στο αλάκι και σαν θα φθάση ο λαγός εμπρός σου, θα πεταχθής έξω

μέ ὁρμή καὶ θά του φωνάζει : «Νά με !»
 Ἡ γυναῖκα του ἐκρύφθη, καθὼς εἶ-
 παν, — τῆς ἄρρεσε, βλέπετε, τὸ σχέδιο
 τῆς πονηρῆς, — καὶ ὁ σκαντσόχοιρος
 ἐκίνησε νανταμῶς τὸ λαγὸν σάν τον ἐ-
 ζύγωσε, τοῦ εἶπε :

- Αἱ, δὲν θά παρατρέξωμε ;
- Ἀκούς ἐκεῖ ἀποκρίθηκεν ὁ λαγός.
- Ἐμπρός λοιπόν !

Καὶ ὁ καθένας των ἐπῆγε ἑστὴ θέσι
 του. Ὁ λαγὸς τότε ἐφώνησε : « Ἐν, δύο,
 τρία ! » καὶ ἐξεκίνησε σάν ἀνεμοστρόβι-
 λος, δρασσελῶντας τὸ ἀγροτικὸν των στά-
 διο· ἀλλὰ καὶ ὁ σκαντσόχοιρος ἔκαμε...
 τρία βήματα, καὶ ἐστρώθη φάρδος πλατὺς
 ἑστὴ θέσι του, καὶ ἐκεῖ ἐπερίμενε ἀτά-
 ραχος.

Φθάνει ὁ λαγὸς πηδῶντας εἰς τὸ τέ-
 λος τοῦ δρόμου του, καὶ ἀκούει ἐκεῖ τῇ
 φωνῇ τῆς γυναίκας τοῦ σκαντσόχοιρου :
 « Νά με ! »

Ὁ ταλαίπωρος ἔμεινε σαστισμένος,
 μὲ ὀρθάνοιχτο τὸ στόμα, μὴν εἰμπορῶν-
 τας νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι αὐτὸς ἐδῶ ὁ σκαν-
 τσόχοιρος ἦτον ἡ γυναῖκα ἐκείνου ἐκεῖ,
 — ἴδια καὶ ἀπαράλλακτη, ὅπως ὅλοι οἱ
 σκαντσόχοιροι, μὲ τὸν ἄνδρα τῆς.

Καὶ σαστισμένος ἐφώνησε : « Πήγαγε
 ὁ πίσιω μου, σατανά ! » Μὴν ὑποφέ-
 ρωντας ὅμως τὸ πάθημά του, εἶπε πει-
 σμωμένος : « Ξαναρχίζωμε ! ἀκόμη ἓνα
 δρόμο, ἔμπρός ! » Καὶ τῷβαλε ἑστὰ πό-
 δια, φεύγωντας σάν τὸν ἀνεμοστρόβιλο.

Ἡ γυναῖκα τοῦ σκαντσόχοιρου, ἐν-
 νοεῖται, δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τῇ θέσι τῆς.
 Καὶ ὅταν ὁ λαγὸς ἐφθασεν εἰς τὴν ἄλλην
 ἄκρην τοῦ χωραφιοῦ, ὁ κυρ-σκαντσόχοιρος
 τοῦ ἐφώνησε : « Νά με ! » Ὁ λαγὸς
 πάλι ἀφρισμένος ἀπὸ τὸ κακὸ του, ξε-
 φρενιασμένος, εἶπε :

- Ἀλλή μιὰ φορά ἀκόμη, ἔμπρός !

— Δὲν λέγω ὄχι, σύμφωνος ! ἀποκρί-
 θηκεν ὁ σκαντσόχοιρος. Εἶμαι πρόθυμος
 νὰ ἐξακολουθήσω, ὅσον ἀγαπᾷς.

Ὁ λαγὸς ἐπῆγε κ' ἤλθε καὶ ἐγὼ δὲν
 γνωρίζω πῶσες φορές, καὶ ὅλοένα τὴν
 ἐπάβαινε ὁ σκαντσόχοιρος πάντα προ-
 σπερνοῦσε, καὶ σὲ κάθε δρόμο πάντοτε
 ἄκουε πότε τὸν ἄνδρα, πότε τὴν γυναῖκα,
 νὰ του λέγουν : — « Νά με ! »

Ἐπὶ τέλους ἀπόστασε καὶ ἔπεσε κατα-
 μεσῆς τοῦ σταδίου. Ὁ σκαντσόχοιρος
 ἐκέρδισε τὸ στοίχημα, τὸ χρυσὸ εἰκοσά-
 φραγμο καὶ τὴν μπιστίλλα μὲ τὸ κονιάκ.
 Ἐπροσκάλεσε τὴν γυναῖκα του νὰ ἔγῃ
 ἀπὸ τὸ αὐλάκι, καὶ οἱ δύο των κατευχα-
 ριστημένοι ἐθύρισαν ἑστὸ σπίτι των, ὅ-
 που ἀκόμη ζοῦν, ζωὴ χαρισάμενη.

I. P. GIANNOKIOS

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 228)

Τότε ὁ Γεράρδος ἀπήντησεν :

— Εἰμπορεῖς νὰ γελάς ὅσον θέλεις !
 Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴ δουλειά μου.
 Ἐπειτα, ἀφοῦ περιπατοῦμεν, σημαίνει ὅτι
 προχωροῦμεν. Οἱ προσκυνηταὶ τῆς Μέ-
 κας φθάνουν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Μαρόκου
 πεζοποροῦντες. Οἱ Γάλλοι σταυροφόροι
 μετέβαιναν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ μὲ τὸν
 ἴδιον τρόπον. Σεύρεις ὅτι περιπατοῦμεν
 τώρα ἐβδομήκοντα πέντε ἡμέρας, χωρὶς
 νὰ ὑπολογίσωμεν τοὺς τέσσαρας μῆνας
 ποὺ ἐξήσαμεν εἰς τὸ χωριὸ τῶν Σομαλῆ-
 δων· Βάλε πῶς ἐχάσαμεν ἐξήντα ἀπὸ ὅ-
 λας τὰς ἡμέρας αὐτάς, μὲ τοὺς διαφόρους
 σταθμούς μας. Μᾶς μένουν ἀκόμη ἑκα-
 τὸν τριάντα πέντε. Ὑποθέσει ὅτι «ἐκα-
 λύψαμεν» (ὅπως λέγουν οἱ πεζοποροὶ)
 ἑξ ἡμιόμιον τὴν ἡμέραν κατ' εὐθείαν
 πρὸς νότον χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τοὺς
 ἐλιγμούς. Ἐχομεν λοιπὸν ὀκτακόσια
 χιλιόμετρα, δηλαδὴ τὸ μεγαλύτερον μῆ-
 νος, εἰς τὸ ὅποιον εἰμποροῦμεν νὰ ναβι-
 δάσωμεν τὸ μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου
 Γκαρδαφού, — πρὸς βορρᾶν τῆς χώρας
 τῶν Σομαλῆδων, — καὶ τῆς Ζαμπέζης,
 διάστημα. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι οἱ δύο ὑ-
 πολογισμοὶ συμφωνοῦν, καὶ ὅτι πλησιάζ-
 ομεν πρὸς τὴν δεκάτην τετάρτην μοί-
 ραν νοτίου πλάτους, ἂν ὄχι χαμηλότερα.

— Ὑποκλίνομαι εὐλαβῶς πρὸ τῆς
 Γεωγραφίας σου, εἶπε μὲ ἀγάπην ἡ Κο-
 ραλία, καὶ ἄλλο δὲν παρακαλῶ παρὰ νὰ
 μᾶς τα φέρῃ δεξιὰ.

— Ὑπομονή, ἀδελφούλα μου ! Ὅ-
 σον καταβαίνομεν πρὸς νότον, ὅλα πη-
 γαίνουν λαμπρά. . .

Ἐβάδιζον ταχύτατα πρὸς νότον. Ὁ
 Γολιάθ ἦτο ἀκούραστος πάντοτε, καὶ
 διήρχετο ἀπέραντα διαστήματα, χωρὶς
 νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὰν κόπωσιν ἢ
 δυσθυμίαν. Οἱ ταξιδιωταὶ εἶχαν ἐπίσης
 συνειθίσῃ, καὶ ἐπερνοῦσαν λαμπρὰ ἐπάνω
 εἰς τὴν εὐρύχωρον ράχιν του. Κατὰ τὸ
 σῦνθετες, ἐβάδιζαν τὸ ἐσπέρας, τὴν νύ-
 κτα καὶ κατὰ τὰς πρωϊνάς ὥρας. Εἰς
 ἑκάστον σταθμὸν ὁ Λεγκὲν καὶ ὁ Γε-
 ράρδος συνηγωνίζοντο, πῶς πρῶτος
 νὰ θωπεύσῃ τὸν Γολιάθ, νὰ τον ξυστρίψῃ,
 νὰ τον ξεσκονίσῃ μὲ διάφορα χόρτα. Ἡ
 Κοραλία εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ἀποκλειστι-
 κὴν φροντίδα τῆς διατροφῆς, ἐπρόσεχε
 δὲ πάντοτε τὰ πέλματα τοῦ πολυτίμου
 ζώου, ἐξετάζουσα μὲ προσοχὴν μήπως
 εἶχεν ἐμψηχθῇ πάλιν εἰς τὸ δέρμα του
 κανὲν ἀγκάθι. Ὁ Γολιάθ ἐνεθυμεῖτο προ-
 φανῶς τὴν πρώτην ἀφορμὴν τῆς φιλίας
 των, καὶ περιφέρον τὴν προδοσιῶδα ἐ-
 πάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς νεάνιδος,
 ἐφαίνετο ὡς νὰ τῆς ἔλεγε μὲ ἓνα τρυ-
 φερὸν μουρμουρίσμα :

«Θυμᾶσαι ; Ἐγὼ δὲν το ἐξέχασα, ὅτε
 θά το ξεχάσω ποτέ !»

Οὐδὲν εὐγλωττότερον καὶ συγκίνη-
 κώτερον τοῦ βλέμματος τοῦ παχυδέρ-
 μου, κατὰ τὰς στιγμὰς αὐτὰς τῆς δια-
 χύσεως. Πλήρης ἀγάπης πρὸς ὅλους
 τοὺς φυγάδας, ὁ ἐλέφας τοῖς ἐδίδε νὰ
 ἐννοήσουν ἐν τούτοις ὅτι ὡς ἀρχηγὸν,
 ὡς ψυχὴν τῆς ομάδος, ἐθεώρει τὴν Κο-
 ραλίαν. Εἰς κάθε περίστασιν ἡ πρώτη
 θέσις ἀνῆκεν εἰς τὴν Κοραλίαν. Καὶ ὁ
 Λοι ἐμεναν εὐχαριστημένοι.

Ὑπὸ τὰς παραδόξους ταύτας συνθῆ-
 κας, ἐξηκολούθει ἡ πορεία τῶν φίλων
 μας, μετ' ἀπροόπτων ἐπεισοδίων ἐκάστο-
 τε. Ἀπέφευγον συστηματικῶς πάντοτε
 τὰ κατφικημένα μέρη. Συνέπιπτεν ὅμως
 πολλάκις νὰ συναντῶσιν ἔμπρός των
 ἄραιους καὶ μεμονωμένους συνοικισμούς
 ἰθαγενῶν, ἢ ἐπίφοβα ζῶα. Εἰς τὰς περι-
 στάσεις αὐτάς ὁ Γολιάθ, χωρὶς νὰ τον
 παροτρύνῃ κανεῖς, ἐπετάχυνε τόσον τὸ
 βῆμά του, ὥστε καὶ ὁ καλλίτερος ἵππος
 ἱπποδρομίου δὲν θά ἠδύνατο νὰ τον
 φθάσῃ. Διέφευγε τοιοῦτοτρόπως ὡς ἀ-
 στραπὴ τὰς ὑπόπτους ἢ ἐπικινδύνους συν-
 ἀντισεις, πρὶν ἀκόμη οἱ φίλοι μας ἀντι-
 ληφθοῦν καλὰ καλὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἐνα βράδυ ἐν τούτοις, σύννεφον ἀπὸ
 βέλη, ριφθέντα ἀπὸ μίαν λόχμην, ἐντὸς
 τῆς ὁποίας ἐνήδρευον ἄρατοι ἐχθροί,
 διηλθεν ἐνώπιον τῶν φυγάδων. Εὐτο-
 χῶς ἡ λόχμη ἦτο μακρὰν καὶ ἐν μόνον
 βέλος ἐξυσεν ἐλαφρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ
 παχυδέρμου. Ἀλλὰ καὶ τὸ περιστατικὸν
 αὐτὸ ἐμαρτύρει μεταξὺ πόσων κινδύνων
 ἐβάδιζον οἱ ἀτυχεῖς ταξιδιωταί.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπίθεσιν, ἐ-
 στάθμευσαν εἰς τὰς ὄχθας γραφικοῦ τινος
 ποταμοῦ. Ὁ Γεράρδος ἐπωφεληθὴ τῆς
 εὐκαιρίας νὰ κάμῃ τὸ λουτρόν του, κατὰ
 τὸ σῦνθετες. Ἐνῶ ἐπροχώρει πρὸς τὴν
 ὄχθην, παρετήρησεν ἐπὶ τῆς ἄμμου, με-
 ταξὺ τῶν χαλικίων, μικρὰ ἀντικει-
 μένα, ἀναδιδόντα λάμψιν μεταλλικὴν,
 καὶ συνέλεξεν ὀλίγα διὰ νὰ τα ἐξετάσῃ.

Ἦσαν ἀναμφιβόλως ψήγματα χρυσοῦ.
 Πολλάκις εἶχεν ἰδῆ παρόμοια εἰς
 Πικρισίους, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς
 του καὶ εἰς τὰ Φοισιογραφικὰ Μουσεῖα.
 Ὁ Γεράρδος ἐγνώριζεν, ὅτι μόνον τὸ
 πολυτίμον τοῦτο μέταλλον κατακαθίζει
 τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰς ὄχθας τῶν διχα-
 φόρων ρευμάτων, εἰς μικρὰ κοκκία
 στρογγυλὰ καὶ στιλπνά. Κανὲν ἄλλο
 μέταλλον δὲν παρουσιάζεται ὑπὸ ὁμοίαν
 μορφήν.

Τὸ εὑρημα, χωρὶς νὰ τον ἐκπληξῇ,
 τὸν διεσεκδασεν. Ὁ χρυσός, ὑπὸ τὰς
 συνθήκας ὑφ' ἃς ἔζων, τῷ ἦτο ἐντελὲς
 ἄχρηστος. Συνέλεξε μίαν δωδεκάδα ἀπὸ
 τὰ ὠραιότερα ψήγματα, ἐκ τῶν ὁποίων
 δύο εἶχον μέγεθος λεπτοκαρῶν, καὶ τα
 ἔφερε νὰ τα δεῖξῃ εἰς τοὺς φίλους του.

Ἡ Κοραλία δὲν ἠμποροῦσε νὰ πι-

στεύσῃ, ὅτι τὰ μικρὰ αὐτὰ καὶ στιλπνὰ
 χαλικάκια ἦσαν χρυσοί. Ὁ Γεράρδος
 τῇ ἐξήγησεν ὅτι ἐγνώριζεν ἐκ τῆς ὀ-
 ρυκτολογίας περὶ τοῦ ζητήματος τού-
 του, ἀναπτύξας εἰς αὐτὴν πῶς τὰ ψήγ-
 ματα αὐτὰ ἀποσπῶνται ἀπὸ τοὺς χρυσο-
 φόρους βράχους, καὶ παρασυρόμενα, λει-
 αινόμενα καὶ στρογγυλούμενα ὑπὸ τῶν
 ὕδατων, ἀποτίθενται ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Τότε, εἶπεν ἐκείνη, ἂν οὐ ὑπάρ-
 χουν τόσο πολλὰ ἐδῶ, σημαίνει ὅτι προ-
 ἔρχονται ἀπὸ κάποιον γειτονικὸν χρυσο-
 φόρον βράχον.

— Ὁ χρυσοφόρος βράχος εἰμπορεῖ
 νὰ εἴναι καὶ μακριὰ, τὸ βέβαιον ὅμως

εἶνε, ὅτι κάπου ἐδῶ ὑπάρχει, καὶ ἂν τον
 ἀναζητήσῃ κανεῖς, εἰμπορεῖ νὰ τον εὕρῃ.

— Μοῦ φαίνεται πῶς ἀξίζει τὸν κό-
 πον, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Μασσαί.

— Κ' ἐγὼ ἔτσι νομίζω. Ἀφ' οὐ μά-
 λιστα τίποτε δὲν μας βιάζει, πρὶν νὰ
 κάμω τὸ λουτρόν μου, θά ὑπάγω νὰ ἐ-
 ρευνήσω. Θάκλουθῇσω τὴν διεύθυνσιν
 τοῦ ρεύματος.

Ὁ Γεράρδος μόλις εἶχε κάμῃ πεν-
 τακόσια βήματα, ὅτε εὐρέθη ἐνώπιον
 χειμάρρου, περικυκλωμένου ἀπὸ ὑψηλοῦς
 βράχους. Ἐπάνω εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς βρά-
 χους αὐτοὺς, παρετήρησε μίαν λευκὴν
 γαλακτώδη γραμμὴν, λάμπουσαν ὑπὸ τὰς

ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἐπὶ τῆς ὁποίας διε-
 κρίνοντο ἐν εἵδει διακλαδώσεων φλέβες
 χρυσοῦ. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι τὰ
 ψήγματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν εὕρῃ εἰς τὴν
 ἄμμουδιάν, προήρχοντο ἀπὸ τὸν ὑπερύ-
 ψηλον αὐτὸν χρυσοφόρον βράχον ὁ ὁποῖος
 τοῦ ἐφραττε τὸν ὀρίζοντα.

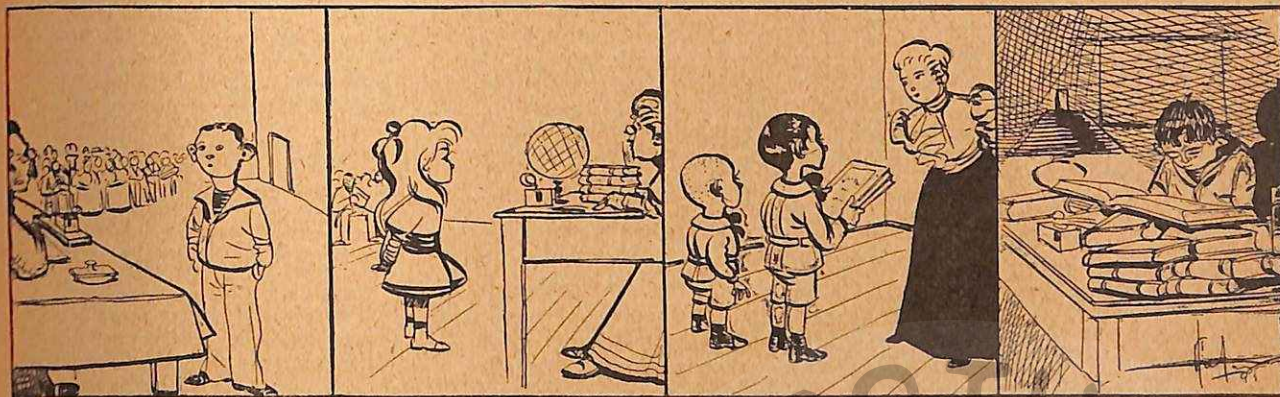
Ὁ Γεράρδος ἐπῆρε μίαν σκληρὰν
 πέτραν, καὶ μεταχειριζόμενος αὐτὴν ἀντὶ
 σφυρίου, κατῶρθωσε μὲ πολλὴν κόπον νὰ
 θραύσῃ ἐν μικρὸν τεμάχιον, τὸ ὁποῖον
 ἐκρυφεν εἰς τὸ θυλάκιόν του.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ — ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

ΕΠΙΦΥΛΛΕΙΣ

— Καὶ ποῖα εἶνε ἡ πρωτεύουσα
 τῆς Βουουλίας ;
 — Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἰπῶ,
 πρὶν ψηφισθῇ καὶ εἰς γ' ἀνάγνωσιν
 τὸ Νομοσχέδιον περὶ Διοικητικῆς
 Διαιρέσεως. . .

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΙΑΣ ΑΙΜΝΗΣ

— Σεύρεις ἐσὺ ποῦ κεῖται ἡ
 Στυμαλά ;
 — Ἀκουσα, ὅτι τώρα εἶνε κοντὰ
 ἑστὴν Κόρινθο· μὰ ὕστερ' ἀπὸ πέντε
 χρόνια λέγουν πῶς θά την ἔχουμε
 ἑστὰς Ἀθῆνας.

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

— Ἀμέ τὸ δικὸ σου βραδεῖο ;
 — Δὲν μου ἔδωσαν ἐμένα, μαμ-
 μά... Ὁ Τάκης ὅμως ἐρόντισε νὰ
 πῇρῃ δύο βραδεῖα, καὶ σάν καλὸς
 ἀδελφὸς ποῦ εἶνε, θά μου δώσῃ βέ-
 βαια τὸ ἓνα. . .

ΒΑΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗ

— Ὁ μπαμπὰς ἔλεγεν, ὅτι
 χρειάζεται μεγάλη καὶ σπουδαία
 μελέτη γιὰ νὰ λήθουν τὰ νερά.
 Θά μελετῶ λοιπὸν κ' ἐγὼ νυκτα-
 μέρα, γιὰ νὰ μὴ σκάσουμε ἀπὸ
 τὴ δίψα.

ΛΕΙΨΥΔΡΙΑ

Ἡ μικρὰ Φωφὴ μαζεύει εἰς τὸ
 ποτὶν τὸ νερὸ ποὺ χύνεται ἀπὸ τὴν
 γάστραν. Καὶ μὲ τὸ εὐφύει αὐτὸ
 μίαν κατορθώνει, μόνον μὲ ἓνα τε-
 νεκὸ νερὸ, νὰ ποτίσῃ ὅλα τὰς τὰς
 ἄνθη, τὰ ποὺ εἶνε λειψυδρία.

ΓΝΩΜΗ ΕΙΔΙΚΟΥ

— Τί λές κ' ἐσὺ, γι' αὐτοὺς
 ποὺ θά κουβαλήσουν τὰ νερά ἑστὴν
 Ἀθῆνα ;
 — Λέγω, πῶς ἂν δὲν φροντι-
 σουν νὰ φέρουν μαζί καὶ λουλούδια,
 δὲν θά κάμουν σπουδαία δουλειά.

ΑΙ ΕΚΡΟΑΙ

— Ἀ, γὰ νὰ σε πῶ, Ματού-
 λα ! Ἀπ' ἐδῶ κ' ἔμπρός, δὲν πρέ-
 πει νὰ εἶσαι κλαψιάρη. . .
 — Χί, χί, χί... γιατί ;
 — Γιατί ὁ μπαμπὰς θά πληρώσῃ
 χωρὶς γὰ κάθε ἐκρὸν τοῦ σπιτιοῦ !

ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΠΥΡΟΣ

Ὁ Γιάννης, τὴν παραμονὴν
 τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, κατῶρ-
 θωσε νὰ πηδήσῃ τὴν φωτιάν ποὺ
 ἀναφάν ἑστὴν γειτονιά του, καὶ
 ἔλαβεν οὕτω τὸ λεγόμενον βά-
 πτισμα τοῦ πυρὸς.

